

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Karlem Šimkou v právní věci žalobce: **P. S.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2017, č. j. 154960/2015/KUSK-DOP/HRO, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 8/2018 – 39,

t a k t o :

Řízení se přerušuje.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 1. 6. 2015 minimálně v době od 19:06 hod do 19:11 hod stálo motorové vozidlo s poznávací značkou X v Čáslavi v ulici Jeníkovská před vstupem do obchodního domu Kaufland v místě, kde je vodorovným značením V 12c - Zákaz zastavení - zastavení zakázáno. Přestože byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Provozovatelem vozidla byl toho času žalobce.

[2] Rozhodnutím Městského úřadu Čáslav ze dne 23. 10. 2015, č. j. DOP 19943/15, sp. zn. 1465/2015 (dále jen „správní orgán prvního stupně“ a „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu potvrdil.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). Po shrnutí skutkových zjištění vyplývajících z obsahu správního spisu krajský soud konstatoval, že o zákonnosti napadeného rozhodnutí rozhoduje v plné jurisdikci podle právní úpravy účinné v době, kdy byl správní delikt spáchán, přičemž pozdější úprava podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) pro něj není příznivější. Na případ žalobce se podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky aplikuje správní řád a zákon o silničním provozu. Žalobce byl proto správně uznán vinným ze spáchání správního deliktu

provozovatele vozidla, nikoliv přestupku. Účinností zákona o odpovědnosti za přestupky došlo pouze k terminologické změně a nejedná o změnu právní úpravy, která by byla pro žalobce příznivější.

[4] K odpovědnosti za správní delikt podle § 127f zákona o silničním provozu se podle krajského soudu nevyžaduje zavinění, jelikož se jedná o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Výroková část prvostupňového rozhodnutí řádně obsahovala odkazy na všechna relevantní ustanovení včetně § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Podle krajského soudu nejsou výroky prvostupňového ani napadeného rozhodnutí nezákonné z důvodu, že by neobsahovaly formu zavinění. To zákon o silničním provozu ani zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nevyžaduje. V odůvodnění žalovaný konkretizoval, že přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se nezjištěný řidič dopustil porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně sice pochybil, neboť ve výroku neuvedl, jaké konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu bylo porušeno, toto porušení však nedosahuje takové intenzity, aby bylo nutno prvostupňové rozhodnutí zrušit.

[5] Přestože krajský soud shledal pochybení v tom, že správní orgány nerespektovaly zákonné rozmezí uložené sankce, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013 - 35, konstatoval, že se nejedná o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí. Pokuta udělená žalobci je totiž pro něj příznivější, než je její zákonem stanovená spodní hranice. Skutková podstata podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není podle krajského soudu v rozporu s ústavním pořádkem. Absence výzvy žalobce k doplnění odvolání není důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož žalobci bylo umožněno po celou dobu trvání správního řízení tvrdit a navrhopat relevantní skutečnosti. Měl také možnost seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí.

[6] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky.

[7] Předně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku absence výzvy k doplnění odvolání. V odvolání totiž může namítat více pochybení než v žalobě s reálnou šancí na kladné posouzení. Stěžovatel měl legitimní očekávání, že k doplnění odvolání bude vyzván, stejně jako Nejvyšší správní soud vyzývá k doplnění kasační stížnosti. Nejedná se o obstrukční postup. Stěžovatel dále namítá, že mu byla uložena sankce v nezákonné výši. Ačkoliv je sankce pro stěžovatele výhodnější, vada napadeného rozhodnutí hraničí s nicotností, jelikož správní orgán prvního stupně nebyl vůbec nadán pravomocí ukládat sankci ve výši 1000 Kč. Stěžovatel je zároveň stížen právní nejistotou, zda žalovaný nevydá usnesení o opravě zjevné nesprávnosti napadeného rozhodnutí a výši sankce neopraví z 1000 Kč na spodní zákonnou hranici 1500 Kč. Stěžovatel krajskému soudu dále vytýká, že výrok musí obsahovat podstatná zákonná ustanovení, která určují znaky konkrétního zaviněného přestupku podle zákona o silničním provozu. Jinak nelze naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele přezkoumat. Tato ustanovení nelze uvádět v odůvodnění, ale ve výroku. Nejednalo se o jasný a přehledný případ, u něhož by postačovalo uvést ustanovení v odůvodnění. O tom, jaké ustanovení měl porušit, se stěžovatel dozvěděl až z napadeného rozhodnutí. Stěžovatel a jeho zástupce vyjádřili nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

pokračování

[8] Dne 19. 2. 2020 podal Krajský soud v Praze v jiné věci návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky na zrušení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky, o němž je vedeno u Ústavního soudu řízení pod sp. zn. Pl. ÚS 4/20.

[9] Při projednávání věci Nejvyšší správní soud zjistil, že výsledek řízení ve věci vedené Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 4/20 může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, jelikož protiústavnost § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky může mít v případě stěžovatele vliv na délku a plynutí promlčecí doby.

[10] Nejvyšší správní soud z těchto důvodů řízení o kasační stížnosti podle § 48 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. přerušil.

[11] Po odpadnutí překážky předseda senátu i bez návrhu usnesením vysloví, že se v řízení pokračuje (§ 48 odst. 6 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu